

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poštnina znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnštvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnštvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

V Ljubljani, 13. februvarja.

Y. Znano je vsemu svetu, da se je v najlepšem cvetju Napoleonovega cesarstva v Parizu v prostorih, ki so se imenovali „Jardin Mabille“ in „Closerie Lilas“, plesal najizvrstnejši in najlascivnejši „cancan“; plesalke so tam svoje truplo na vse mogoče načine verižile, nožicam in nogam take poskoke dajale, da je bilo slehern večer vse polno tujih, Pariz obiskujočih gledalcev, ki so se hoteli naužiti tega divje-obscennega gibanja. Imenovani lokali so pod sedanjo republiko že zdavna zaprti in deloma drugim namenom prepuščeni, — ali v spominu je še vedno ostal divji „cancan“ družega cesarstva.

Nehoté je tudi nam na misel prišel, ko bremo sedaj še bolj divji časnikarski „cancan“ v naših fakijskih listih, na čelu v dunajskih zastopnikih izraelitske alijance, „N. Fr. Presse“, „Deutsche Zeitung“ in „N. W. Tagblatt“ se že kar tako vedó, da človek ne vé, ali so zavoljo afére Kaminskega popolno ob vse ravnotežje prišli? Bržčas se krohotajo, potem zopet malo farizejski zajavkajo, sem ter tje pa zopet veselja zavriskajo in na koncu vseh razmotranj bodi si v uvodnih člankih ali v noticah pa kar v koru zatulijo: Aha, Taaffe sedaj te imamo, tebe in tvojo vlado, in tebe desnica, to je tisto stranko, ki je trdila, da smo mi levičarji lopovi, sleparji, Chabrus-vitezi itd., — pa nismo mi sami taki, vi imate tudi Kaminskega in Volskega, ki sta hotela državo za toliko in toliko tisočev opehariti!

Kakor je v „Jardin Mabille“ njega dni tista plesalka, ki je najviše noge vzdigovala, nagrado dobila, pristoji, kakor se že drugače pričakovati ne more, tudi pri tem fakijskem časnikarskem „cancanu“ nagrada največji blodnici „N. Fr. Presse“. Ona se popne do izreka: Kakor je starosvetopisemski junak z oslovskimi čeljustmi filistre namahal in v beg zapodil, isto tako bomo mi sedaj s Kaminskim po vladi mahali in Taaffeja v beg spravili!

Človek se mora le smehljati, kadar čita take in jednake divje izrastke nemško-liberalne strasti.

Ti možje, ki se sedaj štulijo, kakor da bi bili vzeli v najem vso krepost in vso pravost tega sveta, pozabijo popolnem preteklost svoje stranke, menda misleči, da imajo tudi drugi ljudje v svojih možganih v tistem predalu, kjer ima spomin svoj sedež, ribniška reščeta. Mislijo, da smo že vsi pozabili, kako je bila kmalu po „krahu“ tiskana v inozemstvu neka brošura, v kateri so bile do pičice dokazane vse sleparije tedanje vladajoče stranke, — bila so tudi navedena prava in polna imena teh parlamentarnih in neparlamentarnih, ali poleg vsega vendar le strogo k levičarjem spadajočih klativitezov.

Komaj je ta brošura čez avstrijske meje pokukala, bila je precej zasežena. Ali njena vsebina je bila tako mikavna in tako zelo resnici podobna, da je dala Hohenwarthovemu klubu povod za interpelacijo na vlado, kaj vendar ona misli o tako škandaloznih podatkih o nečuvnem sleparstvu, katere ta brošura prijavlja? Vsled te interpelacije je bila takrat cela levica konsternirana in tedanjemu ministru pravosodja Glaserju je vse zgovornosti zmanjkalo in ves zarudel je le na kratko jecljal, da je že dal državnemu pravdnštvu nalog, naj preišče vsa fakta, katera so v tej zlokobni brošuri navedena, — o rezultatu preiskavanja bo že o svojem času poročal.

Preteče več nego leto in dan, pa minister Glaser še zmirom ni nič odgovoril, niti se ni po privatni poti nič zvedelo, da bi se kake preiskave kjegod o tej zadevi vodile ali celo zvršile.

Potrpežljivost desnice je bila že kar na škrcih in zopet interpeluje Glaserja, kako daleč je vendar napovedana preiskava dospela?

Ali Glaser jo zopet s kratkimi besedami potolaži, da preiskava še ni dovršena, torej še ne more nič natančnega že zdaj povedati.

Od tistega časa so že leta in leta pretekla, chef tedanje vlade baron Lasser že zdavna v grobu počiva in bivši minister pravosodja je že nekoliko let generalni prokurator pri najvišem sodišči, — ali o rezultatu teh napovedanih preiskav, katere se neso nikoli vršile, še do današnjega dne nobena živa

duša v Avstriji nič ne ve, ker fizično o tem nihče nič vedeti ne more!

Tako je postopala tedanja levičarska vlada! Kako se pa temu nasproti vede sedanja Taaffejeva vlada in ob enem z njo desnica? Ministra Pino in Taaffe sta dala zadnjo soboto take odgovore v državnem zboru, ki morajo vsakemu nefakcijsko mislečemu človeku zadostiti in vrhu tega ministra pravosodja ni samo obetal, da bo dal državnemu pravdnštvu nalog, naj to stvar preiskuje, ampak nalog je že v resnici dan, kajti deželno kakor kazensko sodišče na Dunaji se je že potom svoje svetovalstvene zbornice tega predmeta polastilo. Poljski klub je „stante pede“ Kaminskega in Volskega izključil iz svoje sredine kakor garjevi ovci, akoravno še njihova dozdevna krivda ni dosedaj čisto nič in nikjer dokazana.

Vprašamo, ali je kedaj levici v glavo palo tako hitro, energično, in rekli bi celo neusmiljeno proti svojim udom postopati? Res je, da z ostrim nožem po lastnem telesu rezati in mahati boli, — toda desnica se taci bolečin ni nikdar zbala. Tudi vprašamo nadalje, kdo pa sta Kaminski in Volski, — morebiti kakšna bivša ministra kakor Giskra in Banhans? O ne, ona sta nezmatna gališka poslanca, katerih imeni sta bila dosedaj vsemu svetu neznani, torej v pravem pomenu besede: „duo viri obscuri“.

Pri takem fakijskem položaji cele stvari moremo si mi ta časnikarski „cancan“ samo s splošno človeško slabostjo tolmačiti, da si namreč vsak slepar rad veselja roki mane, ako mu le senca govornice na ušesa pride, da bi utegnil tudi njegov sosed, ki je bil dozdej znan kot poštenjak, kaj nepravilnega učiniti. Pa kakor to veselje staremu izkušnemu sleparju nič ne pomaga in mu madežev čisto nič ne opere, isto tako se bo godilo našim fakijskim časnikarskim cancanistom z afero Kaminski-Volskega!

Z Dunaja 13. februvarja.

Dalmatinski poslanci bodo v prihodnjem seji državnega zbora predložili postavni načrt, s ka-

LISTEK.

Junak našega časa.

(Roman M. Lermontova posl. J. P.)

(Dalje.)

Pečorinov dnevnik.

Predgovor.

Nedavno sem zvedel, da je Pečorin umrl, vračajoč se iz Perzije. Ta vest me je jako razveselila, kajti dala mi je pravico natisniti te zapiske; porabil sem to priliko ter postavil svoje ime pod tuje delo. Upam, da mi bodo odpustili čitatelji to nedolžno prevaro.

Zdaj moram ob kratkem pojasniti uzroke, ki so me naveli, da objavim občinstvu srčne skrivnosti moža, ki ga niti dobro poznal nisem. Ko bi bil vsaj njegov prijatelj: kovarna neskrupnost dobrega prijatelja znana je vsacemu; a jaz sem ga videl samo

jedenkrat v življenji in še to na velikej cesti, tedaj ne morem čutiti k njemu one skrivnostne zavisti, ki se skriva pod krinko prijateljstva in čaka težko smrti ali nesreče prijatelja, da zamore razliti na njegovo glavo celo kopo očitanj, svetov, zasmevanj in pomilovanj.

Prebirajoč te zapiske, preveril sem se o odkritosrčnosti tega, ki tako brezobzirno priznava svoje slabosti in pregrehe. Zgodovina človeške duše, četudi jedne same majhne duše, ni dosti manj koristna in zanimiva, nego zgodovina celega naroda, osobito, — če je produkt opazovanj zrelega uma nad samim seboj, in kadar je pisana brez baharske želje izbuditi sočuvstvo in občudovanje samega sebe. Rousseau-jeve izpovedi imajo to napako, da jih je čital svojim prijateljem.

Samo želja koristiti občinstvu navela me je izdati odlomke iz tega dnevnika, ki sem ga slučajno dobil v roke. Da sem premenil vsa lastna imena, vendar bodo ti, o katerih se govori, lahko spoznali

samega sebe in odpustili pregreške možu, ki že nema nič občega s tem svetom. Vsaj mi skoraj vselej opravičujemo to, kar razumemo.

V tej knjigi objavil sem samo to, kar se tiče Pečorinovega bivanja na Kavkazu. V mojih rokah je še debel zvezek, v katerem opisuje vse svoje življenje. Kedaj morda pride tudi ta zvezek na svitlo, a sedaj iz važnih uzrokov ne morem prevzeti zato odgovornosti.

Nekateri čitatelji bi morda radi zvedeli, kako sodim jaz o Pečorinu. Moj odgovor na to daje — naslov te knjige. „To je zlobna ironija“, porečete mi. — Ne vem.

Taman.

Taman je najubošnejše mestece iz vseh primorskih ruskih mest. Malo je manjkalo, da tam nisem umrl od lakote in da me vrhu tega niso utopili v morji. Pripeljal sem se s poštnim vozom pozno po noči. Voznik ustavil je utrujene tri konje pri vratih jedine zidane hiše v predmestji. Stražnik,

terim se ima spremeniti §. 13 za Dalmacijo veljavnega sodnijskega reda in zraven italijanskega jezika priznati tudi hrvatski sodnijskim jezikom. Na Dalmatinskem velja namreč tako zvani zapadno-gališki sodnijski red od leta 1815., in ne josefinski od leta 1782. Ker je najviši sodnijski dvor začel ovrjavati v hrvatskem jeziku pisane pravde, nastala je nujna sila, da se precej sklone postavna določba. Pri tej priliki bode justični odsek, kateremu se ima izročiti predlog, na zahtevanje slovenskih in rumunskih poslancev moral se sploh pečati z rešenjem jezikovnega vprašanja pri sodnijah, in ali skleniti le preuredbo §. 14 josefinskega sodnijskega reda, ali pa izdelati celo postavno na podlagi dr. Tonkličevega načrta.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. februarja.

Včeraj zborovali so razni odseki **državnega zbora**. Budgetni odsek dognal je obravnavanje o poštinih dohodkih in telegrafu. V prihodnji seji tega odseka pride že na vrsto finančna postava.

V obrtnem odseku vzprijelo se je poročilo izvedencev glede upeljave obrtnih nadzornikov. Odsek je bil volil kot izvedence poslance: Hladik, Löblich, Skene, Sprung in Haardt. Na predlog poročevalca grofa Belcredija in načelnika odsekovskega pl. Zallingerja sklenilo se je bilo poklicati v posvet tudi tri delavce; kot izvedenci iz delavskega stanu povabljeni so bili: Karol Höger od društva tiskarjev in črkolivcev Nižje Avstrije, Ivan Baudiš iz odseka pomočnikov krojaških, Henrik Gehrke, sedlarski pomočnik, načelnik odseka občne delavske bolnišnice in invalidne zaloge. To je bilo tedaj prvi pot, da so se delavci poklicali v enketo državnega zbora.

Iz Stanislava, volilnega kraja **Kaminskega**, čujeta se dva pojave glede njegove afere. Prvi je priobčenje nekakega zagovora Kaminskega v ondokajšnjem lokalnem listu „Echo“, v katerem pravi, da je levica njegovo zadevo obesila na veliki zvon, da bi ž njo ministerstvo spravila v slab glas. On zatrjuje, da ni nikdar prestopil prag generalnega nadzorstva železničnega in da ni občeval z nobenim uradnikom. Zahtevanje provizije naslanja se na njegovo delovanje kot privatna oseba, in njegovo izkustvo, s katerima je baronu Schwarzu dovel neprecenljivo gradivo; nikdar pa ni deloval zanj kot poslanec. Kaminski močno želi, da se sestane parlamentarni komisijon; preiskava pokazala bode njegovo popolno neomadeževanost. — Drugi čin je shod volilcev, kateri se je bil sklical zato, da se ukrene nezaupnica dr. Kaminskemu. Pri volitvi predsedstva pa je prišlo do tako hrupnih prizorov, da je moral vladini komisar zborovanje razpustiti.

V **Sarajevu** vršila se je v nedeljo v konaku slovesna oddaja velikega križa Fran Josipovega reda metropolitu bosenskemu, Savi, v navzočnosti generalitete, deželnih vodij, stabnih častnikov, članov pravoslavne konzistorija in mnogih občanov. Na ogovor fzm. Appela izrazil je metropolit Sava v navdušenih besedah svojo toplo zahvalo Nj. Veličanstvu cesarju.

Vnanje države.

V soboto praznovala se je na **Ruskem** stoletnica pesnika Žukovskega, odgojitelja cara Aleksandra II., kojega izrednemu biagemu

uplivi na bivšega careviča je pripisovati najmenitnejši čin ranjega cara: osvobojenje ruskega kmeta. Slavnost pričela se je s službo božjo v Aleksander-Newskijevem samostanu, katere so se udeležili mnogi zastopniki umetnosti in znanosti in mnogi dostojanstveniki. Na grob pesnikov položili so se krasni vencji, katere so darovali: car in carica, prestolnica, velika kneginja Vladimirjeva, princesa Evgenija Maximilijanovna, v inozemstvu živeči sin pesnika, slikar Pavl Žukovski, hči baronica Wöhrmann iz Draždan in mnogo drugih. V nedeljo vršil se je slavnostni čin v akademiji znanosti in zvečer bila je praznična predstava v velikem gledališči. Zadnje dohodek namenjen je za ustanovo na korist ubožnim pisateljem. Iz vseh krajev velike države došli so telegرامي. Slavnost ta, pravi „Golos“, je visocega pomena; udeležujejo se je celo možje, katerim se ne vidi, da bi se strinjali z zahodnimi idejami človečanstva, koje je zastopal Žukovski. — Katkov razpravlja Kilijsko vprašanje in meni, da se bode rešilo v ruskem smislu, dasi utegneta nasprotovati Anglija in Francija. Glede tehnične stvari razlagajo „Moskovskija Vjedomosti“, da se zamore voda v Sulini le s tem obdržati v zadostnej globočini, ako se regulira Kilijsko priustje; torej je težko misliti, da bi se uspešno ustavljalo uredujočim delom ruskih inženirjev. Ozir na občno korist mora utešiti vsaki odpor.

Danes se pričakuje določba **francoskega** senata o pretendentovski postavi. Predloga, kakor jo je vzprejela kamora, se bode gotovo zavrgla; torej se pričakuje v tej zadevi kompromis. Sklenil se bode brzokone prehod v specialno debato in potem bode Waddington predložil posredovalni nasvet, po katerem naj bi se imel vsaki član onih družin, katere so nekdanj v Franciji vladale, pregnati, ako ako izvrši kak pretendentovski čin. Razen tega naj pride pred porotno sodišče, ali pred senat kot najviši: sodni dvor v soglasji s §. 12. ustavne postave. Leon Say izrekel se je že v levem centru za ta predlog. Vprašanje o princih se je vsled oproščenja princa Napoleona povsem predrugáčilo, méni prejšnji finančni minister. Tak čin pretendentu, kakor baš ta Napoleonov, vender ni smeti pustiti brez kazni, sicer je vsako vladanje nemogoče.

Dopisi.

Iz Slovenjegraškega okraja 10. februarja. [Izv. dop.] Ne bodem na dolgo in široko razlagal naše bede v narodnem oziru, ne bodem našteval zvičaj in spletek, katere se rabijo na strani nasprotnej, niti ne bodem govoril o tendencioznih kazenskih pravih, ki so se poskušale proti nekaterim narodnjakom, ampak poročati hočem jedino o naših šolskih zadevah, navajaje jedino istinita fakta, iz katerih vsakdo lahko povzame resnico in naše položje, osobito, ako ima le količkaj spretnosti, čitati mej vrstami.

Meseca septembra 1882 je že bilo leto, kar so si volile občine našega okraja nove krajne šolske svete. Odkar je okrajni šolski svet, v katerem imajo jedenkrat naši večino, svojo šestletno funkcijsko dobo začel, ni o njegovem delovanji niti sluha, akoravno bi moral po postavi redno vsaki mesec zborovati. Vender mesec preteče za mesecem in predpisanih sej le ni in kadar so, pridejo zgolj nepomenljive stvari v razpravo, vse druge mnogokrat bistvene zadeve pa se rešujejo zasobno in okrajnim šolskim svetnikom se niti na znanje ne da, kaj in kako

se je kaka nujna stvar rešila. Zaprečeno je tudi delovanje slovenjegraškega krajnega šolskega sveta, ki je bil septembra 1881 za šest let na novo voljen in v katerem imajo Slovenci večino. Čujte, kako se je to dogodilo.

Ko je poprejšnja nemčursko-liberalna večina v okrajnem šolskem svetu 13. septembra 1881 svojo zadnjo sejo imela — je hotela vsaj v Slovenjem Gradci nemško-liberalcem v krajnem šolskem svetu do večine pomagati — in je za vse krajne šolske svete celega okraja za šest let naprej — tedaj za čas, za katerega ona nobenega mandata več nema — šolske nadzornike volila. §. 11. štajersko-deželne postave od 8. februarja 1869 sicer to okrajnemu šolskemu svetu naravnost prepoveduje, pa kaj briga liberalce postava, če jim je neugodna!

Če ima slovenjegraški krajni šolski svet nemčursko-liberalnega nadzornika, potem mora tudi njegova večina taka biti, kajti mesto voli v ta svet tri, kmetske občine pa tri ude, in ker učitelj z nemčurji-liberalci, vsaki katehet pa s konservativci in Slovenci drži in glasuje — odločuje vedno krajni šolski nadzornik večino.

Ko so vse kmetske občine, ki so v Slovenji Gradec ušolane, za to nepostavno imenovanje krajnih šolskih nadzornikov zvedele, — so takoj zoper to se pri deželnem šolskem svetu pritožile.

Pa ne gledé na ta rekurz, ki ima po postavi odložno moč, se je krajnemu šolskemu svetu v Slovenjem Gradci brez vedenja drugih okrajnih šolskih svetovalcev nemudoma zapovedalo, konstituirati se, akoravno je v njem nepostavno voljeni krajni šolski nadzornik sedel; — krajnega šolskega sveta seja se vsled tega sklicé, pa kateheta k seji dr. Tomscheggggg ni povabil — kakor je kot načelnik krajnega šolskega sveta že leta in leta sem navado imel. — Krajni šolski svet se konstituira in voli dr. Tomscheggggga za načelnika, mestno-župnijski urad je pa zoper to konstituiranje pri okrajnem šolskem svetu postavno uležil, češ, da katehet ni bil k seji povabljen; protestu se je prav dalo in volitev dr. Tomscheggggga se je ovrkla.

Ker še rekurz z odložno močjo, kojega so bile kmetske občine zoper imenovanje krajnih šolskih nadzornikov pri deželnem šolskem svetu uležile — ni bil rešen, je vsakdo mislil — da se slovenjegraški krajni šolski svet pred rešitvo tega rekurza vender ne bo zopet sklical za konstituiranje, a kljub temu rekurzu se je zopet brez vedenja večine okrajnega šolskega sveta krajnemu šolskemu svetu zapovedalo konstituirati se.

Zopet sklicé dr. Tomscheggggg krajni šolski svet, da se konstituira — pa slovenski krajni šolski svetovalci se seje nečejo udeležiti, ampak pošljejo po županu Ovčjaku pismeni protest k seji zoper to, da se krajni šolski svet konstituira, dokler rekurz zoper nepostavno imenovanega krajnega šolskega nadzornika ni rešen.

Pa kljub temu protestu, kljub rekurzu, kljub temu, da slovenskih krajnih šolskih svetovalcev pri seji ni bilo, ampak so zoper njo celo protestirali — se krajni šolski svet le konstituira in

čnomorski kozak, zaslišavši glas zvoncev, zaklical je z zaspanim in hripavim glasom: „kdo gre“? Prišla sta ven narednik in desetnik. Povedal sem jima, da sem častnik in potujem v vladinih zadevah, ter zahteval sem stanovanja. Desetnik peljal me je po vsem mestu okrog. Kamor sva prišla, nikjer ni bilo več prostora. Bilo je mrzlo, jaz že nisem spal tri noči, bil sem tedaj truden in začel sem se jeziti. — Pelji me kamor bodi, k razbojnikom ali k vragu samemu, samo, da se bom imel kam uleči. — Še jedna kočja, odgovoril je desetnik, a ne vem, če bo vašemu blagorodju všeč, tam ni čisto. Kaj pomeni poslednja beseda, nisem razumel, velel sem iti dalje, in po dolgem stikanji po umazanih, na obeh straneh s plankami zagrajenih ulicah prišla sva k malej koči, prav na morskem bregu.

Polni mesec osvitljeval je streho iz bičevja in bele stene mojega novega bivanja; na dvorišči, obzidanem s surovim zidom iz kremenca, stala je druga kočja, manjša in starša od prve. Od njenih sten

padal je strmo breg proti morju, ki je šumelo doli in pleskalo z valovi ob breg. Luna je tiho osvetljevala nemirno vodno površje, daleč od brega razločil sem dve ladji, katerih črna jadra videle so se kakor pajčevine na bledem nebeskem oboku. Tam stoje ladje na sidrih, mislil sem si — jutro odpotujem lahko v Gelendžik.

Moj sluga bil je linijski kozak. Velel sem mu razložiti kovčeg in odpustiti voznika, jaz sam sem pa začel klicati gospodarja — vse tiho; trkam — nobenega glasu . . . Kaj je to? Nakonec prilezel je iz veže deček kakih štirinajstih let.

— „Kje je gospodar“? — Ni ga. — „Kako, ali tu ni nobenega gospodarja“? — Nobenega. — „Kje je pa gospodinja“? — Šla je v vas. — „Kdo mi bo odprl duri“? rekel sem in brcnil z nogo vanje. Duri so se same odprle, in iz kočje potegnil je vlažen zrak. Prižgal sem žveplenko in posvetil dečku pod nos in zagledal sem dve beli očesi. Bil je slep, od rojstva čisto slep. Stal je pred mano in ni

se ganil, jaz sem pa začel ogledovati črte njegovega obraza.

Povedati moram, da imam silne predsodke proti vsem slepim, brljavim, gluhim, breznoгим, brezrokim, grbastim in drugim podobnim. Opazil sem, da je neka čudna zveza mej človekovo vnanjostjo in njegovo dušo, kakor bi z izgubo kakega telesnega uda, izgubila tudi duša kako čuvstvo.

Vender sem pogledoval slepčev obraz; no prečete, kaj se neki mora čitati na obrazu brez očíj? . . . Dolgo sem ga gledal in pomiloval, kar zapazim na njegovih tenkih ustnih komaj vidni smehljaj, ki je napravil name, ne vem zakaj, jako neprijeten utis. Usiljevala se mi je misel v glavo, da ta deček ni tako slep, kako se vidi; zaman sem se trudil preveriti sebe, da se mreene ne dado ponarediti. Čemu bi jih pa tudi kdo ponarejal? A kaj se če? — Jaz sem že tako nagnen k predsodkom.

(Dalje prih.)

voli zopet dr. Tomscheggga za načelnika. Da je krajni šolski svet sklepčen, mora 5 udov njegovih pri seji navzočnih biti; pri tej seji jih je sicer bilo 5 navzočnih — pa le z nepostavno voljenim krajnim šolskim nadzornikom, torej je bila tudi ta volitev neveljavna!

Ko je imel okrajni šolski svet zopet sejo, imel je odločiti o postavnosti konstituiranja omenjenega krajnega šolskega sveta — in je volitev dr. Tomscheggga za načelnika uničil — in Franca Zmazeka, kaplana v Starem Trgu za krajnega šolskega nadzornika imenoval, — ker bi bil deželni šolski svet zgoraj omenjeno nepostavno imenovanje krajnih šolskih nadzornikov vsled rekurza kmetskih občin mej tem časom uničil.

Od tega časa pa ni čuti niti besede več, da bi se novi krajni šolski svet v Slovenjem Gradci konstituiral, — in če se v tej zadevi kaj oponira, čuje se vedno o nekem rekurzu, kojega je mestni zastop pri deželnem šolskem svetu uležil — akoravno nobeden naših okrajnih šolskih svetovalcev ne ve, ne zoper kaj, ne kam se je ta rekurz uležil.

Po privatnem potu smo iz Beča izvedeli, da pri ministerstvu pouka neki rekurz slovenjegraškega mestnega zastopa že dalj kot jedno leto nerešen leži, v kojem ta zastop trdi, da je bil dr. Tomschegg postavno za načelnika slovenjegraškega krajnega šolskega sveta izvoljen.

Po tem takem v Slovenjem Gradci sedaj ni nobenega krajnega šolskega sveta, kajti staremu je funkcijska doba že leta 1881 dotekla — novi se še pa konstituiral ni, in tako ima dr. Tomschegg — načelnik slovenjegraške skupine nemškega šolskega društva lepo priložnost, šolo v Slovenjem Gradci komandirati, kakor mu je ljubo in drago — kajti akoravno mu je funkcijska doba že 1881. leta dotekla, in akoravno ga je bil okrajni šolski svet že dvakrat od načelnštva krajnega šolskega sveta s tem odstavil, da je bil njegovo nepostavno volitev kasiral — je še vendar vedno načelnik.

Prosimo naše državne poslance, da na noge stopijo in se za pravico potegnejo.

Iz Kropo 8. februvarja. [Izv. dop.] „Kdor ne sliši dva zvona, ta resnice ne pozna.“ Baš na tej podlagi pokažemo resnici pravo lice, da gg. dopisnika v št. 277. „Slovenskega Naroda“ od 2. decembra m. l. in v „Slovenca“ št. 13 t. l. jako slabo razmere poznata, ali sta pa slabo poučena o njih. Menimo občinsko volitev, katera se je vršila 30. novembra m. l. „Slovenca“ g. dopisnik vpraša: „Je li šlo za imenitna načela?“ I kaj pak, šlo je za vero, narodnost in občinske koristi, nikakor pa ne za strankarske osebnosti in kako smešno, da stranke smatrate družinam. Da je stranka Y propala, n-smete se čuditi, ako dokažemo, da protistranka X pri volitvi ni hodila postavna pota, in da se je dopuščalo, če je tudi kdo od stranke X večkrat volil, nego mu postava dovoljuje. Nasprotno se je pa godilo narodnej stranki Y, katera je protestirala z oči v oči volilnemu poverjeniku; le-ta je pred volitvijo sam poudarjal: „nihče ne sme večkrat voliti nego dvakrat, za se, in s pooblastilom. Kdo bi bil mislil, da to velja le za stranko Y, katera je tudi priziv uležila proti nepostavno vodjenej in izvršenej volitvi, pa nič opravila; kje so ostajale tiste š-ove kljuge, — ne vemo. —

Evo vam uleženi priziv, potem pa sodite sami o istinitosti: Volitev novega odbora za kropinsko občino, katera se je vršila v 30. dan novembra m. l. smatramo podpisani iz naslednjih uzrokov kot nepostavno.

- Benj. Schuller iz Kropo prestopil je volilni red z dovoljenjem volilnega odbora proti §. 8. volilnega zakona, ker je volil trikrat: prvič za se, drugič brez od družbenikov mu dane pravice za spodnjo fužino, in v tretje za Šlibarja Jakoba.
- Karol Pibrouz jednako prvemu volil je trikrat: prvič za se, drugič za gornjo fužino, in v tretje brez pooblastila kot kurator mase na kant dejanega Melhiora Šoler-ja.
- Gartner Jože volil je trikrat: za se, za svojo ženo in za Marijo Jallen.

d) Lazar Matija volil je trikrat: za se, drugič za Lazar Marijo in v tretje za Potočnik Filipove dediče; nasprotna stranka je opozorila, da ta voli že tretjič, pa žali Bog, je že tako moralo biti.

Nadalje smo vzrli še več prestopkov; n. pr. Matija Zupan prestopil je §. 4. vrsto 4 volilnega zakona; volil je, če tudi sam volilne pravice nema. Jednako temu se je zagrešil proti zakonu Lorenc Magušer stari; volil je na mesto Šimena Pogačnika z Dobrave, če tudi ni njega oskrbnik in ne obrtni opravnik, tudi ni dokazal, da ima isti posestnik gotove poslove, toraj je prestopil §. 4. vrste 3.—4. volilnega zakona. Nepostavno je volil tudi Magušer Lor. ml., kot služabnik srenje, ki sam volilne pravice nima.

Navedli bi lahko še mnogo spletk, s katerimi so si sklestili pot do zmage. Kako se je pa godilo nam: komaj da je smel kdo dvakrat voliti. A propos! Hrvat Peter še celo dvakrat ni smel, in to za se, in za Naceta Hrvata s pooblastilom ne. Pa kaj čemo tu naštevati, pomagalo nam ni nič; deželna vlada je odgovorila po nemški, da je stranka Y propadla, in — konec besedij.

Kaj ne, sedaj treba odgovoriti, zakaj so se sreca razburila, in kaj je novo izvoljena dvanajstotica, katero proslavlja dopisnik in blaži staro vodstvo, katero je peklo kostanj. Prav, da ste nam g. dopisnik to povedali, ker do sedaj smo mislili, da so tiste „švelerje“ vrabci snedli, nu sedaj pa vemo, da so le pogoreli, ko ste pekli kostanj. Gosp. dopisnik vi ste vendar prepošteni, da vas je bilo sram polno (carnagione) izpisati ime onega nemčurja, kateri je pod krinko prejšnjega župana za kulisami karte mešal; kaj ne, ta je vam, kakor nam, predobro znan nemčurski agitator, naj so že bile volitve za to, ali ono narodno stvar. Nu, če menite, da je kostanj to, da ste plačali dolg, to bi bil storil vsak, komur bi se ne bile delale ovire; saj smo pa tudi mi in naši otroci oglodani do kosti.

Kaj je bil pa stari župan? O ujem se je pa predobro izrazil oni C. P—c, kateri je rekel: „za čapanje bo dober;“ in res, kogar je le-ta nasadil na „vile“ ter ga utaknil v mast: po njem je bilo.

Prašamo in že naprej trepetamo, kako bo za naprej? I kako, saj ni nič spremenjenega, razun da je raztrgana stara krinka in nadomestena nova, iz katere bo zopet trobil nemčurski rog. Istinito, da krmilo držita v rokah dva nemčurja, drugi so pa kimovci in stiskovci ubozega kovača, kateri jim pridno donaša za smodnik, da morejo streljati nam ali pa župniku vkljub, — ti kimovci bodo rekli (naj bo šlo še za tako imenitna načela: vero, narodnost, ali občinske koristi): gospod naj naredi, oni že vedo kako je prav, podpisati jim baš treba ne bode, ker nad polovico odbora niti pisati niti čitati ne zna.

Mar niso ti zaslužni voditelji srenje tisti, ki pravijo: cerkev je naša; li niso tisti, ki smatrajo cerkvene obrede komedijam, in služitelje svetim obredom opicam; mar niso to tisti, ako jim župnik povoljno ne pridiguje, da pravijo: mu nisi znal zalučati kamen v c. Kadar gre pa za občinske koristi, naredi pa ti možakarji pravi fiasco. Če vlada stegne milostno roko, pomagati ubozemu delalcu, mu olajšati žalostno stanje s kako drugo obrtnijo, vse zaman, brž se oglasi iz te mogočne nemčurske stranke mogotec ter pravi: čemu je nam to, tovarna ali kaj tacega, kje bomo pa mi potem ljudi dobili, da nam bodo žeblje kovali? Kaj ne, vam je glavni uzor tiščati ubozega delalca z oderuško pestjo k tlam, da se zviija; g. dopisnik! napredek, da, temu že znajo zagaziti pot isti, katere vi zavijate v zlat papir.

Kje pa je krščanska ljubezen? ali niso to tisti, kateri so se zarotili nas materijalno uničiti, ali niso to dejansko kazali in se k temu trudili? nu če se še le na vašej strani ljudje začno, potem zaudajte nam fizično.

Kje pa ponižnost? ali niso to tisti, ki pravijo: bili smo voljeni v komité; ta gospod, in oni gospod in jaz gospod —, ali niso to tisti, kateri imenujejo sami sebe velikanske zvezde, mej katere se zaman trudimo dvignoti mi.

Mi pa ponižno položimo roki na prsa ter vzdihnemo po tihem: marsikaterokrat je že pretela kaka velikanska zvezda pogubo, pred katero se je tresel silni svet, a kadar je imela udariti ob čelo resnici in pravici, razpršila se je, in mi smo začuden zrl ter rekli: saj je bil le prab. — Kaj pravita gg. dopisnika?

Vender bi pa kdo rekel, zakaj so jih pa volili? Nu to je jasno, ker je bil nekdo stranki X na ljubo gluh in slep. Sam sem gledal v kalno oko resnemu možu, ko je rekel: jaz jih moram voliti, če ne, po meni je. In zopet drugi, ki je rekel: ako jih ne volim ob delo sem.

Tako je, gledati smo morali marsikako nepravilnost pri volitvi, žandarjev pa nismo vzrli nikjer, kar ve g. dopisnik Slovenčev; s temi tudi še nikdar opraviti nismo imeli, in tudi nečemo imeti. Torej mi, ki smo vrženi na trebuhe pred to mogočno stranko, smemo hvaležni biti tej jednakopravnosti, da nas obiščejo vsaj oni poslanci v rudečih kapah!

Iz Dolenjskega 11. februvarja. [Izv. dop.] V Schulzeitung od 25. m. m. opisuje nek i. e. (kateroga pa vsi dobro poznamo) z le njemu lastno neolikanostjo volitev z dne 18. januarja ter na vse grlo joka in stoka, da se ni posrečilo njemu, tako neustrašenemu boritelju (za nemškutarijo menda) biti voljenim v c. kr. okr. šol. zastop.

To človeče vpije tolikanj o Standesbewusstsein-u, Fortschritt u in t. d., o čemer sam nema niti najmanjšega pojma.

In to vse v takej nemščini, kakeršno izumil je nekdanji pomožni učitelj v Hotiču, g. Schott, pravi pajdaš g. i. e.

Da v dopisunovi glavi ni vse v redu, to vedeli smo že davno; a kakoršnega se nam pa v zadnjej „Schulzeitung“ kaže, tacega si niti domnevali nismo. Ko bi imel g. i. e. le trohico one odločnosti, one neustrašenosti, s kojo se ponašajo nekateri gg. učitelji, smel bi biti ponosen. A kdo bode iskal teh lastnostij pri odpadnikih? — Nečemo se prepirati s klečeplazi, le to bi prosili, da nas ne muči na dalje s tako neusmiljeno nemščino. (Čemu pa čitate „Schulzeitung“? Uredn.)

Domače stvari.

— (Jour fixe.) Pretečeno soboto 10. t. m. se je zopet po pustu zbral literarno-zabavni klub pri Tavčarji. Ni bil sicer tako mnogobrojno obiskan, kakor po navadi, ali zbralo se je vendar nad 30 članov. Predsedoval je gospod A. Klein in bral je gospod E. Lah o Bohinji v oro-hidrografičnem in statističnem oziru. Kakor po navadi je bilo to Lah-ovo berilo jako zanimljivo in s pohvalo sprejeto. Potem poprime besedo g. dr. Zarnik in pravi po priliki: „Danes in jutri 11. t. m. slavi bratski ruski narod stoletnico slavnega pesnika A. Žukovskega; Peterburg posebno dela velike priprave za to narodno slovesnost. Kakor je obče znano, bil je Žukovski glava pesniške šole ruskih romantikov, ali večo važnost ima za nas kakor bivši odgojitelj umorjenega cara Aleksandra II. Glavna naloga pri odgoji mladega carjeviča bila je udihniti mu ljubezen do svojega naroda, posebno pa do potlačenege, takrat še v robstvu živečega ruskega kmeta. Zaradi tega je vsako leto potoval s svojim odgojencem križema po širokej Rusiji; peljal ga je najrajše v take vasi in kmetske kočje, kjer so kmetje najslabše živeli; pri takih prilikah mu je rekel: Poglej si, v kakšnem žalostnem stanu životari narod, čez katerega boš ti jedenkrat gospodoval! Pri nekej takej priliki v Permskej guberniji, ko se je carjevič zjokal, videč žalostno stanje v robstvu zdihujočega mužika, moral je svojemu odgojitelju svečano obljubiti in pošteno besedo zadati, da bo prvi čin njegovega vladarstva oslobodjenje kmetov. Car Aleksander II. je res to besedo pošteno držal in 19. februvarja 1861. leta je izšel carski manifest, oznanujoč ruskemu narodu oslobodjenje in konec robstva. Duševni oče tega na vse veke slavnega čina cara Aleksandra II. je bil ravno pesnik Žukovski. Torej pridružimo se v duhu slavnosti ruskega naroda in recimo: Večna slava spominu A. Žukovskega!“ Ves klub je temu navdušeno pritrdil.

— (Presvitli cesar) podaril je občini Ubel-sko 200 gld. kot podporo za zidanje šole.

— (Centralni odbor za šeststolet-nično slavnost), ki se je po ukrepu dežel-nega odbora pomnožil, imel je včeraj sejo, v ka-terej so se volili po nasvetu deželnega od-bora per acclamationem pododseki za slavnostni spreved in ljudsko veselico, za dekoracije, za raz-stavo in za priredjenje gledališčne predstave. Posa-mezni pododseki so sestavljeni tako-le: Odsek za slavnostni spreved in ljudsko veselico iz gospodov: dr. vitez Bleiweis, Bürger, Dobrlet, vitez Gariboldi, Hribar, ravnatelj Hrovat, dr. Keesbacher, Krenner, Kušar, Mihalič, dr. Mrhal, Petričič, Ravni-bar, Rütting, dr. Stöckl, ravnatelj Smolej, dr. Tav-čar, Wagner. Odsek za dekoracije iz gospodov: Dobrlet, Fortuna, Hribar, Habit, Klein, Noš, dr. Pa-pež, Potočnik, Rezon, W. Treo, Wagner, Witschl. Odsek za razstavo iz gospodov: Bürger, Dež-man, A. Dreo, Fortuna, vitez Gutmannsthal, Klein, Kušar, Klobfutar, Krenner, grof Lichtenberg, Karel Lukman, Murnik, Petričič, Potočnik, Samassa, dr. Vošnjak, baron Wurzbach, prof. Ziašovský. Odsek za priredjenje gledališčne predstave iz gospodov: grof Auersperg, Dimic, Grasselli, dr. Kees-bacher, Laschan, dr. Moschè, Murnik, dr. Papež, Rav-nihar, dr. Schaffer, dr. Schrey, Witschl. — Komen-tara pač ni treba.

— (Upravni odbor društva „Narodni dom“) prosi nas opozoriti vse one gospode, kate-rim je poslal srečke, naj jih, ako jih ne morejo takoj prodati, ne vračajo, temveč pridržé še pri sebi, ker se kasneje z obzirom na v resnici sijajno z dobitki preskrbljeno loterijo utegne slučiti za pro-dajo ugodna prilika. Čas za vračilo neproda-nih sreček je do 15. decembra t. l.

— (Geometrijo za nižje gimnazije), katero je po dr. Fr. viteza Močnika devetnajstem natisku poslovenil gospod profesor J. Celestina, potrdilo je ministerstvo kot učno knjigo. Ta knjiga, ki je po soglasnej oceni strokovnjakov vseskozi iz-borno in natančno delo, bode se že početkom bodo-čega šolskega leta uvela v prvem gimnazijskem raz-redu.

— (Dr. Jos. Dolenc.) Z Dunaja piše nam v 10. dan t. m. prijatelj: Včeraj popoldne bil je naš rojak gosp. Jos. Doleuc, doma iz Planine, na tukajšnjem vseučilišči promoviran za doktorja bogoslovja.

— („Laybach et le peuple Slovène“) t. j. „Ljubljana in narod slovenski“ — pod tem naslovom priobčil je prof. Legér v „Bibliothèque universel“ nekoliko črtic o nas Slovencih. Kakor znano, bavil se je le-ta pisatelj in učenjak vlani po leti, potujé po južnem Slovanskem, nekaj dnij tudi v Ljubljani, kjer je občeval z nekaterimi našimi rodoljubi in od njih poizvedoval z živim zani-manjem za nekatere strani političnega, socijalnega in slovstvenega našega življenja. Iz teh podatkov, katerim je učeni gospod pisatelj dostavil še marsi-kaj iz poznane mu slovenske zgodovine in mimogre-dočega opazovanja lastnega, porodil se je sestevek omenjeni, ki je pisan gorko in ljubeznivo in ki bode kolikor toliko seznanil simpatični nam narod fran-coski z našo domovino, o kateri prof. Legér sam pravi v uvodnih vrstah svojega spisa, da nima ve-like zgodovine, niti revolucij, pa je vendar hvale vreden njen narod slovenski, ki se zlasti v zadnjem času tako hrabro bori zoper ponemčevanje, ohraniti si svoj jezik ter prebiti se do časov svobodnih in pravičnih. Spisa tega ne mislimo pretresávati, niti naštevati posamičnih odstavkov njegovih, kjer na priliko Nemcem britko očita nepošteno ravnanje z našimi krajevnimi imeni, ali, kako ga je veselilo vi-dečega Ljubljano vlani prerajeno, kako je občeval s slovenskimi rodoljubi, kako se spomina francoske dobe v naši domovini, zlasti Vodnikove „Ilirija vstan!“ itd. — kajti nadejamo se za trdno, da nam kedo preloži ta spis iz francoskega in ga Slovencem poda v celoti. Izraziti pa nam je veliko veselje, da je naš glas segal tudi v francosko deželo, s katero veže nas težnja in želja, upogniti tilnik nemškimi

krivičnikom. Ali zahvaliti nam je toplo tudi gospoda prof. Legéra, ki je glas o malo poznanej domovini slovenske z dobrohotnim svojim spisom zanesel mej francoske svoje rojake! — 0.

— (Vabilo k slavnosti), katero priredi ptujška Čitalnica 18. februarja t. l. v [svojih pro-storih „Narodnem domu“ v spomin V. Vodnikovega 125-letnega rojstvenega dneva. Vspored: 1. Mehul Josef: ouvertura za gosli, celo in glasovir. 2. Slav-nostni govor. 3. Dr. B. Ipavec: „Ilirija oživljena“, zbor. 4. Deklamacija, S. Gregorčič: „V pepelnični noči“. 5. Foerster: „Katica slovenskih narodnih pes-nij“, mešani zbor. 6. Beethoven: simfonija šte. 2. g-dur za gosli, celo in glasovir (čveteroročno.) 7. Dr. G. Ipavec: „O polnoči“, bas-solo s spremlje-vanjem na glasoviru. 8. A. Nedvčd: „Moja rožica“, čveterospev. 9. D. Jenko: „Što čutiš“. Začetek ob 8 uri zvečer. K tej slavnosti uljudno vabi

odbor. — (Akademično društvo Slovenija na Dunaji) zboruje četrtek 15. februarja t. l. v dvorani „Wieninger“ I. Naglergasse Nr. 1. Mej raznimi točkami je tudi berilo g. Adr. Jurtele: „En dan v Oxfordu“. Zborovanje se prične ob 8. uri zvečer.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 13. februarja. Danes je bila de-putacija slovenskih poslancev pri justičnem mi-nistru, pritožit se, da se pri sodnijah graške deželne nadsodnije še vedno slovenskemu je-ziku ravnopravnost odreka. Predložili so se ministru akti o slučajih, v katerih se je to zgodilo in izrekla se je želja, da se postavno rešuje narodno vprašanje pri Slovencih. Mini-ster obljubil je storiti, kar je mogoče, da se načelo ravnopravnosti dejansko izvrši.

Petrograd 12. februarja. Umrli je rimsko-katoliški metropolit Fialkowski.

Pariz 12. februarja. Senat zavrgel je vladni načrt zakona o pretendentih kakor drugi nasprotni predlog, vzprijel pa s 165 proti 127 glasom predlog Waddingtona, po katerem se princi, ki so zakrivali pretendentov-ski čin ali manifesticijo, državnej varnosti ne-varno, kaznujejo prognanstvom.

Berolin 12. februarja. Raznaša se go-vorica, da vojni minister Kamecke odstopi.

Gospodom poverjenikom društva „Národní dom“.

Da bode podpisaneu odboru mogoče kontro-lirati, kako nspreduje razprodaja sreček, prosiva vse one gospode, ki so jih prejeli, da denar za doslej prodane, ako preseza 5 gld., blagovolé takoj po-slati po nakaznicah društvenemu blagajniku g. dru. Josipu Staré-tu, hišnemu posestniku na Marije Terezije cesti št. 5, v prihodnje pa, da koncem vsacega meseca odpošiljajo denar za pro-dane srečke.

V Ljubljani, dné 10. februarja 1883.

Za upravni odbor društva „Narodni dom“:

Ivan Hribar,
tajnik.

Dr. Alfonz Moschè,
predsednik.

Pri Slovci: Kaiser z Dunaja. — Meyerwald iz Grada. — Bethelheim z Dunaja. — Šušteršič iz Novoga Mesta. — Pri Matiči: Steiner z Dunaja. — Pančera iz Trsta. — Wetzel z Dunaja. — Einfeldt iz Mon-kovega. — Pri bavarskem dvoru: Vranich, Slabe iz Trsta.

Tužci:
12. februarja.

Zahvala.

Velecenjeni pisatelj in nadučitelj v Lokavci, gospod Jaromir Volkov, račil je meni 20 knjig: „Delo s v. Ci-rila in Metoda“ poslati z željo, naj iste mej tukajšnjo že bolj odraslo mladino razdelim. Veže me torej prijetna dolžnost, da tem potom go-spodu darovatelju za ta blag dar v svojem in v imenu ob-darovane mladine najtoplejšo zahvalo izrekam.

Košana, v dan 11. februarja 1883.

Hrabroslav Legat,
nadučitelj.

Umrli so v Ljubljani:

8. februarja: Antonija Cerar, gruntarjeva žena, 25 let, Črna vas št. 15, za otrpnenjem pluč.

9. februarja: Angela Zakrajšek, delavčeva hči, 2 leti, Gradišče št. 12, za vnetico pri ošpicah. — Josih Fer-dinand, zidarjev sin, 9 mes., Reber št. 4, za vodenico v glavi. — Franca Kapler, mestna uboga, 82 let, Karlovska cesta št. 7, za naduho.

10. februarja: Ernst Jevnikar, kupčevalcev sin, 1 mes., Dunajska cesta št. 10, za laryngitido.

11. februarja: Walter Schmit, učitelja telovadbe sin, 7 let, Rimska cesta št. 17, za difteritido. — Josip Pajšer, prisilni delavec, 55 let, Poljanski nasip št. 50, za kroničnim plučnim oedemom.

V deželnej bolnici:

10. februarja: Marija Bezljaj, delavka, 45 let, za vnetjem pluč. — Fran Potočnik, dninar, 40 let, za kronično plučno tuberkulozo.

11. februarja: Josip Valentinčič, dninar, 41 let, za oslabiljenjem.

V vojaškej bolnici:

10. februarja: Fran Josse, umirovljeni nadlieutenant, 82 let, za oslabiljenjem močij v starosti.

Dunajska borza

dné 13. februarja.

Papirna renta	78 gld. 15	kr.
Srebrna renta	78 . 45	„
Zlata renta	96 . 60	„
5% marcna renta	92 . 70	„
Akcije narodne banke	826 . —	„
Kreditne akcije	291 . 25	„
London	119 . 75	„
Napol.	9 . 50	„
C. kr. cekini	5 . 62	„
Nemške marke	58 . 50	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 118 . 25	„
Državne srečke iz l. 1864	100 . 170 . 75	„
4% avstr. zlata renta, davka prosta	96 . 45	„
Ogrska zlata renta 6%	118 . 60	„
„ 4%	86 . 70	„
„ papirna renta 5%	85 . 55	„
6% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103 . —	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 115 . 50	„
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	116 . 50	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	98 . 80	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104 . 75	„
Kreditne srečke	100 gld. 170 . 50	„
Rudolfove srečke	10 . 20 . 50	„
Akcije anglo-avstr. banke	120 . 116 . 70	„
Tramway-društ. volj. 170 gld. a. v.	221 . —	„

Poezije S. Gregorčiča!

Posrečilo se mi je pridobiti še nekaj izvodov teh jako priljubljenih pesnij, kar naznanjam zavoljo mnogih povpraševanj ter prosim v kratkem naročil. — Cena mehko vezanej knjigi 1 gld.; elegantno vezanej 2 gld.

(90) J. Glontini v Ljubljani.

Schiller-jeva dela

v 6 broširanih vezkih samo 1 gld. 80 kr.

(89—1) J. Glontini v Ljubljani.

Mazilo za lasje!

Po prof. dr. Pithu.

Jedno najboljših sredstev, da se prostor, kjer rasó lasje, utrđi in da lasje ne izpadajo, ob jednom jim daje lep lesk in se uporablja z gotovim vspehom pri tisočih.

1 lonček za dolgo časa samo 60 novcev prodaje pravega

lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczy-ja na Mestnem trgu št. 4 v Ljubljani. (40—4)

Bonboni iz sladnega izlečka,

koje izdeluje lekarnar

G. Piccoli v Ljubljani, na Dunajski cesti

iz najčistejšega sladnega izlečka (koncentriranega s parom) so lahko prebavljivi, tečni, utešivajo razdražene čutnice, pribavljajo slino in razkrojvajo sliz; lečijo kašelj, hripavost, boleznj v plučah, prsih in grlu.

Ne zamenjati jih s sličnimi bonboni, ki se navadno prodajejo in ki so, proizvedeni iz priprostih snovij, večidel zdravju škodljivi.

Sladni bonboni, kakor tudi vse po meni izdelane pastile imajo izbunkano utisneno na jednej strani ime proizvođnika „G. Piccoli“ in na drugej strani „Laibach“. Jeden zavitek 10 kr.

Naročila se izvedejo obhodno s poštnim povzetjem.

(46—8)